

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

"Ένα κοινοβουλευτικό κόλπο του Δεληγιάννη. Πώς την έφτιαξε του Κομμουνισμού. Η άποψή του Τρικοπη. Πώς την έχαρακτήρισε ο Δεληγιάννης. Ο έρωτας του Υπουργός και η κόρη του Ξενοδόχου. Τα εικονομαχικά του Δεληγιάννη. Ξούσε από το μισό του! Ο χρηματοεφέκαλλος. «Δέν έχω πεντάρα!...» κλπ.

Μία φορά ο πρωθυπουργός Κομμουνιστής θέλησε να εισαγάγη στη Βουλή ένα νομοσχέδιο περί αύξησης του άμφοδίου των Προτοδικίων του Κράτους. Ο Δεληγιάννης, ο οποίος τότε ήταν Υπουργός και δέν ήθελε να τὰ χαλάση μαζί του καταπολεμώντας φανερά τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ συνέστησε σ' ὅλους τοὺς κυβερνητικούς βουλευτάς να ζητήσουν καθένα ἀπὸ ἕνα Προτοδικεῖον στην ἐπαρχίαν τους. Μόλις εἰσήχη λοιπὸν τὸ ἐν λόγω νομοσχέδιο στὴ Βουλή, διαῆχσαν να ὑποβάλουν αἰτήσεις, ἢ ὅπως καὶ ἐμφηρίοντο πρόθεμα ἀπ' τὴν πλειοψηφία. Κι' ὁ Κομμουνιστὴς, ἔντρομος πρὸς τὸν πλῆθος τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων, ἀναγκάστηκε ἀ ἀποσύρη τὸ νομοσχέδιό του.

* * *

Τὴ νύχτα, κατὰ τὴν ὁποία ἐρχόμαιο να γνωσθῆ ἡ ἐλογική ἀποτυχία τοῦ Κόμματος τοῦ Τρικοπη, πλῆθος κόσμου εἶχε μαζεῖθῆ μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Δεληγιάννη, πεμνόντας μὲ ἀγωνία να μάθῃ τὰ ἀποτελέσματα. Ὅταν σὲ λίγο ἐφθάσε ἔξακρικοβουμένη ἡ εἰδήσις τῆς ἀνεπίστητος ἀποτυχίας τοῦ Τρικοπη, δια ἔκεινα τὰ πλῆθη τῶν ἐλογέων ἤρχισαν να ζήτησαν αἰτήσεις ἐνθουσιωδῶς καὶ να πετοῦν τὰ καπέλλα τους στὸν ἀέρα.

Ὁ Δεληγιάννης τοὺς ἔκαμε τότε μὲ τὸ χεῖρ του σημειὰ να σωπῆσουν καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοὺς εἶπε, ὀλοφάνερα στενωχορημένος :

— Τὸ γεγονός αὐτὸ δέν εἶνε χαμῶδιον, κύριοι. Ἀποτελεῖ μεγάλη ἀπόλεια καὶ γιὰ τὸ Κοινοβούλιο καὶ γιὰ τὴ Χώρα.

* * *

Ὅταν ἐσημίτισε γιὰ πρώτη φορά Κυβέρνησις ὁ Δεληγιάννης, εἶχε προσλάβει ὡς ἱστορικό κἀποιον φίλο του πολιτικό, ὁ οποίος ὀμως περνοῦσε ἐκλιπτή ζωή.

Δέν ἐφυλάγονταν καθόλου ὁ μεγακρίτης, ἔλεγε ἀργότερα γι' αὐτὸν γελώντας ὁ Δεληγιάννης. Ἐννοῦσε να φέρη μέχρι τοῦ ἱστορικοῦ συμβόλιου τῆς ἐρωτικῆς κατακτήσεως του. Ἐμενε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς οδοῦ Αἰόλου κ' ἀγαπᾶσε μὲ πάθος τὴν μεγαλύτερη κόρη τοῦ ξενοδόχου, στὴν ὁποία ἀφιέρωσε τῆς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας του. Γι' αὐτὸ ποτε δέν ἦταν συνεπὴς στὴς συναντήσεις ποὺ ὄριζαμε γιὰ νὰ συζητήσουμε τῆς ὑποθέσεως τοῦ Κράτους. Ἐπὶ τέλους, μὲ μῆρα, ἐπειδὴ κάποιος εἶχε ὀρίσει τὴν φίλῃ του, ἐννοῦσε να τὸν τιμωρήσῃ καταφεύγοντας στην ἀστυνομία. Δέν ἐδῶσταξέ τότε πᾶσι καὶ τὸ εἶπε :

- Ἐκτίθεσθε παραπολιῶ, κύριε συνάδελφε.
- Ἐκείνος μὲ κῆτιζε μὲ μὴ ἐκφρασι ἀπόψεως καὶ μὴ εἶπε :
- Σεις δέν ἀγαπᾶσατε ποτε ;
- Ἀγάπησα, βρε ἀδερφέ, ἀλλὰ δέν ἐφτάσα μέχρι τέτοιον σημείου.

* * *

Ὁ Δεληγιάννης ἦταν τυπικώτατος σ' ὅλα τὰ ζητήματα καὶ ἤθελε ὅλα νὰ γίνονταν ἐν τάξει. Μία φορά ὁ κεντρικός ταμίας τοῦ ἔστειλε τὸ μισθὸ, ποὺ ἔπαινε ὡς πρωθυπουργός, ὄχι στὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅπως γίνονταν γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους, ἀλλὰ τρεῖς ἡμέρες πρὶν τελευτῆσῃ ὁ μῆνας. Ὁ Δεληγιάννης ἔπαιε τὰ χρήματα καὶ γυροφόρος πρὸς ἕνα τιμητάραχον, μὲ τὸν ὁποῖον συνεργάζονταν ἐκείνη τὴν ὥρα, τοῦ εἶπε μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν τὸν μειδίαμα :

— Ὁ κύριος ταμίας φαντάτα διὰ μὲ θεορεῖ πτοχίσσαντα καὶ μὴ στέλνει τὸ μισθὸ μου ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἐνὸς ἔργατε να πληρωθῶ στὸ τέλος. Ἀρῆ ἡ πᾶσις τοῦ ταμίου δέν ἀμφιβιάζεται, ἔξερτε, μὲ τὸν κινουμένο... Μὲ χωρῆζικίζοναι μὴ καὶ μὴ παρῶς!...

* * *

Κάποτε πᾶσι μῆρας ἕνα βράδι ἐπὶ γραφείου τοῦ ὁ διεθυντῆς μὴς φιλιεῖσε τὸν ἐφημερίδος.

- Καλὸς τὸν. Τί θέλεις ; τοῦ εἶπε ὁ Δεληγιάννης.
- Λεπτά, κύριε πρόεδρε. Ἀπόψε εἶνε Σαββατοβράδιον καὶ πρέπει νὰ πληρωθῶν οἱ στοιχειοθέτα.
- Γιὰ νὰ ἰδοῖαι ἂν ἔχουμε, λέει ὁ Δεληγιάννης.

Τὸ ἄβηξε τὸ στυλιὰ τοῦ γραφείου του. Ἐβγάλε τὴν χάριτην σακούλα ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ χρηματοφυλάκειον καὶ τιναξάσας τὴν ἔπεινα στὸ γραφεῖο, δέν ἔπαιε οὔτε μονόδροαζιον. Γύρῃσε τότε καὶ κιντῶντας κατὰμῆτα τὸν διεθυντῆ τῆς ἐφημερίδος :

— Βλέπεις, τοῦ εἶπε γελώντας, δέν ἔχω οὔτε μὴ δραχμῆ, γιὰτὶ δέν ἔχω πῆρα ἀκόμη τὸν πρωθυπουργικὸ μισθὸ μου. Πλήρωσε ἐστὶ ἀπὸψε καὶ σοὺ τὰ χρημ-
στῶ!...

τὰ κοσῶτα τοῦ Κιουταχῆ. Ὡτὸν προμαχῶνα τοῦ Φραγκλίνου πρῶτα, καὶ στὸν προμαχῶνα τῆς Λονιέτας ὄστερα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἠπειρωτῶν ἐπολεμοῦσε σὺν ἐπιτυχίῃ ἔως. Στὰ Ἑλληνικά Χρονικά— τὴν ἱστορικὴ ἔκθεσι ἐφημερίδα ποὺ ἔβγαλε ὁ φιλέλληνας Ἑλβετὸς Μάγερ, μέσα στην καταγύριση ἀπὸ τῆς ἔχθρας μῦοιτες πόλι— βασίσειεν τὴν ἀκόλουθῃ χαρακτηριστικῆ περιγραφῆ τῆς μάχης τῆς 20ῆς Ἀυγούστου 1825, ἣτα ἔλαβε μέρος ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Κίτσος :

«Μετὰ τὴν ἐνόστην ὄραν, ἐξηκολούθησαν ὁσαύτως ἡ μάχη μὲ δραστηριότητα ἀπερίγραπτον. Οἱ Ἕλληνες, ἀφοῦ κατέστρεψαν καὶ ἐπιπέδωσαν τὰς ἐν τῷ Φραγκλίνῳ κολλοσιαιάς τῶν βαρβάρων ἐργασίας, ἐφώρμησαν, τελευτεῖον, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑψώματος τῆς Ἐνοσσεως, ἔνθα ἔγινεν ἡ μάχη πλέον πεισματικῆ. Οἱ βάρβαροι τότε ἰξεδιηράσαν τὰς μαχαίρας των καὶ τὰς ἐκίνουν, κινῶντες τὰς κεφαλὰς των ὑπὸ τοῦς προαιωνίας ἢ δὲ θαροαλέα κρονῶνά με γελῶσα διὰ τὰ Θεωρητικά ταῦτα τῶν Νιουτουμίδων κινήματα, οὐδὲ κἂν κατεδέχθη νὰ σῆρη ἔξαρσ, ἄλλὰ μὲ ὀρπαλα καὶ πέτρας ἐσόντρησε τὰς κινουμένας μαχαίρας καὶ τῆς κεφαλὰς των καὶ αὐτοὺς ἀνάγκασε τελευτεῖον νὰ ἀποδοδοῦσιν ἂν ἐνῶ ἄλλοι λαμβάνοντες εἰς χεῖρας τὰς συρρομένας ἐχθρικάς ἀνίονες γρανάδας (χειροβομβίδας), τὰς ἐκτίπων εἰς τὰς πέτρας καὶ τὰς κατέβησαν διὰ νὰ μὴ ἀποτελώσων ἐκρηξῆν ἐνθουσιωδῶς ἀμύμητις!... Ἄλλὰ θέλει πιστεῦσαι τάχα ὁ κόσμος, διὰ καὶ αὐτὰ τὰ δεκατετάρτη παῖδια μεσ ὄμορσαν κατὰ τῶν ἀπίστον Τούρκων, καὶ τῆς ἐπολήσαν με ἀνεκφραστον θάρρους πετροβολῶντα ; Ἄλλ' εἶνε τὸσον ἀληθῆς τοῖτο, ὅσον διὰ τὰ αὐτὰ λῆθάρια, τὰ ὁποία πάλιν ἀνέτριπτον οἱ βάρβαροι, ἦσαν κατὰ-ματουμένα, καὶ διὰ τοῦ πετροτολέμου τοῖτου τὰς ἑληπίων των γνωρίζον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ ὁ ἀπιστῶν ἄς πληροσρορηθῆ ἀπὸ τοῦς ἴδιοις λούκοις... Ἐξ τοῦ Σώματος τοῦ στρατηγοῦ Γεωργίου Κίτσου ἐληγήθησαν πέντες.

Κατὰ τὴν ἐπιχῆ ἐκείνη ἔβηθε τοῦ Μεσολογγίου ὁ Γεώργιος Κίτσος μὲ τὰ λίνα παλλήκρια του, ὅσα εἶχαν ἔσπει, μὲ τὴ σημαία του, ἑδιδολομένη, ἦταν στὴν πρώτη γραμμῆ. Καὶ ἔπειε γενναία πολεμῶντας, κατὰ τὴ φρεσὴ ἐκείνη νύχτα τῆς ἔβδου, ποὺ γράφτηκε μὲ πῆρα γράμματα στὴν ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ἑλληνικοῦ Ἄγῶνος.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

"Ὅλες σχεδὸν ἡ μεγαλειότερες ἀνακαλύψεις τοῦ κόσμου ἀφελόνταν σ' ἐντέλεις τυχαία περιστάσινα. Μία μῆρα, ἐνὸς ὁ διάσημος βιολογὸς Πιναθόρας περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς πόλεως τῶν Κροσῶων, ἄκουσε τοὺς σιδηρογυροὺς ποὺ δουλεύαν, χτυπώντας τῆς σφῆρας τους. Ὁ κρότος αὐτὸς τῶ ἔκανε ἐντύπωση καὶ γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα μῆρας σ' ἕνα σιδηρογυροῦ. Ἐκεῖ δέν ἄρχισε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ σφῆρα καθὼς χτυποῦσαν μαζί στὸ ἀμύδιον ἔβαναν τετραφωνία, πενταφωνία καὶ ὀκταφωνία. Ὅταν γύρῃσε σπίτι του, ἐπανελάβε καὶ αὐτὸς τὸ πείραμα σὲ πεντομένη, χορδῆς ἄ ἔτσι ἀνεκάλυψε τὴ μουσικὴ κλίμακα.

Μία ἄλλη φορά πάλι κάποιος ἀπολιτὸς τοσπάνος, καθὼς ἔβασσε τὰ πρῶτά του στὴ Μαγνησί, κοντὰ στὸ γαλιό, παρετήρησε ὅτι ἡ φλογέρα του, ἢ ὁποία εἶχε στὴν ἄκρη ἕνα κομμάτι σιδερο, κολλῶσαν ἔβανον στῆς πέτρας. Ἐτῶς ὁ ἀπολιτὸς ἐκείνος βροσῶς ἀνεκάλυψε τὸ μαγνήτη.

Ἀπὸ παιδιὰ κάποτε εἶχαν βάλει διάφορα πράγματα κάτω ἀπ' ἕνα γυαλιὸ καὶ διασκεδάζαν βλέποντας τὰ ἔτσι μεγαλιότερα. Ὁ Μέγιος ὀμως ποὺ ἔταξε νὰ περῶνῃ τὴν ὄρα ἐκείνη ἀπ' ἐκεῖ, εἶδε τὸ παιγνίδι τῶν παιδιῶν καὶ ὠδηγήθηκε ἀπ' αὐτὸ στην ἐφεύρεσι τοῦ τηλεσκοπίου.

Ὅταν ἔπαιε κάποτε κερωνῶς στὸ χωριὸ Καρλιά, εἶκοι ἀνθρώποι ἀνέβησαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ἔβανον στὸ κωπαναριὸ γιὰ νὰ ἰδοῦν τίς καταστροφὰς ποὺ εἶχαν προσηνθῆ σ' αὐτὰ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνέβησε καὶ ὁ Φραγκλίνος ὁ ὁποῖος ὄμως παρετήρησε διὰ καιμὴ ἑμίμα δέν εἶχε προσηνθῆ ὁ τὸν κερωνῶ στὸ μεταξὺ τοῦ κώπανου καὶ τοῦ ὄρολογίου μῆρας τοῦ κωπαναριοῦ, τοῦ ὁποῖου συνεδέτο μὲ σῆμα. Ἀπ' αὐτὸ συνετέρανε διὰ καὶ ὀλόκληρο τὸ κωπαναριὸ δέν θὰ πάθαινε τίποτε, ἀν ἀπὸ τὴν κορυφῆ ἔως τὴ βῆσι του ὑπῆρχε μεταλλικὸ σῆμα. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπλή παρατήρησι ἀνεκάλυψε τὸ ἀλεξίεραινον.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ ὀδοὸ ἄ ἡ γυναίκα ἔχουν κοινὸ προτέμνον τὴν ὀμορφιὰ καὶ κοινὸ ἐλάττωμα τὸ ἀγκάθι. Τὸ ἀγκάθι τῆς γυναίκας εἶνε ἡ γλώσσα.

Λούμπας.